

De Dolomieten 2013

door Evert - 24 juni 2013

Uiteraard zijn de Stelvio en de Gavia de grootste blikvangers tijdens deze buitenlandrit van de Skyriders. Twee enorme bulten in de Italiaanse Alpen. Men sprak erover vol ontzag, keek er naar uit met voelbare spanning.

Tot het moment dat de eerste reus voor ons op doemde: De Passo di Stevio. Maar liefst 43 tornanti (bochten) en een stijgingspercentage van soms boven de 20%. Als je dat afzet tegen de voor ons legendarische oranje col: de Alpe d'Huez. Slechts 21 bochten en maar 1900 meter. De Stelvio reikt tot 2600 en een paar meter bijna tot in de hemel.

Na een lange rit van Cochem an der Mosel langs kilometers lange files en een verzengende hitte bereikten de dapperen het Tioolse dorp Pfunds. Na en enkele slokken gerstenat, goedkeurend gadeslagen door onze eigen König der Bieren Jaap, werden de kamers betrokken. Regelseef Don Leo was niet geheel content (klein hok/ te klein voor zijn prachtige lichaam) werd in een aanpalend restaurant de dis gebruikt. De plannen besproken voor verduivelde dag die zou volgen: de beklimming van de Stelvio en later de Gavia.

Even koffie drinken voor het oprijden van de Stelvio pass

Het kerkje in de Reschensee dat onder water staat

Na een goed Frühstück toog het gezelschap in twee groepen onder aanvoering van de capi Pietro Berkelo en Luca Klemchiesa op pad. Eerst even een blik op het onder water staande kerkje in de Reschensee, dan de grens over, op weg naar de Stelvio.

Honderden andere motorrijders, honderden fietsers en tientallen auto's deden hetzelfde. Na 43 tornanti kwamen we boven. Trots dat het gelukt was. Ook de afdaling naar Bormio was schitterend om direct daarna de Gavia te bestijgen. Iets minder hoog, maar nog steiler en een

slechter wegdek. In 1988 won Erik Breukink hier de Giro etappe, in een sneeuwjacht door Andy Hampsten te verslaan. Johan van der Velde en tientallen anderen stapten in de bus zo verschrikkelijk was die dag de Gavia.

De Gavia pas met veel sneeuw - er werd zelfs nog geskied

Na al deze ontberingen, maar o zo prachtig, verlieten we de Alpen en togen naar het einddoel: Hotel Stella Alpina in Falcade, aan de voet van de imposante Sella Ronde, bekend bij doorgewinterde skiërs. Een prima albergo, goed geregeld door Luca/ Leo en Peter met hulp van booking.com.

De routes, die Luca en Pietro hadden uitgezet voor de volgende dagen waren schitterend. De een nog mooier dan de andere. We hadden het al over de Stelvio en de Gavia maar wat te den-

ken van de Passo di Manghen, di Rollo, di Valles, di San Pellegrino en wat mij betreft de allermooiste: De Passo di Monte Grappa. Allen de naam al ... Grappa ... dat overheerlijke aperitiefje na een zware maaltijd. Grappa, mmmmmm gestookt van echte druiven.

Jaap in de Dolomieten

Niet alleen de ritten waren geweldig, overweldigend ook de verhalen tijdens het avond eten op het terras van Stella Alpina. Leo in topvorm met zijn moppen, beter dan Max Tailleur in zijn allerbeste dagen, Paul, Ted en Jaap vol passie over hun klassieke auto's en gast Simon die enthousiast over zijn bedrijf en zijn Ducati verhaalde. Over Simon's Duuc gesproken. Ergens in een dorp op ene terras met ene heuse banier van BMW Motorrad kwam de uitbater onze motoren bekijken, toen Simon hem vol trots zijn Ducati aanwees, maakte de Italiaan een wegwerp gebaar en bromde: Tractori. Foei een Italiaan die zijn eigen schoonheden op motorgebied zo afmaakt: Schande. Cazzo, vavanculo!

Luuk en Ted belandden ook nog in een vreselijke regen- en hagelbui en kwamen doorweekt in Falcade aan omdat ze zo nodig een geplande route wilden afmaken, terwijl het geëfende oog reeds de bui en zag aankomen.

Kortom een prachtige trip, in een streek die door de Heer is geschapen voor motorrijders en niet alleen Skyriders. Duitsers, Belgen, Engelsen, Slovenen en tutti Olandesi. Met een brok in de keel plus en fles Grappa van de hotelbaas verlieten we Falcade na 5 dagen op weg voor de thuisreis via de beroemde Grossglockner.

Een opnieuw zonnige ochtend, een vroeg ontbijt, de rekeningen (belachelijk laag ... vaderlandse horeca) betaald en bepakt en bezakt vertrek uit Falcade, onze thuisbasis in de Dolomieten.

Ook Rob had het naar zijn zin

Via Cortina d'Ámprezzo (veel wulpse dames met poedeltjes en foute meneren) naar de Oostenrijkse grens bij Lienz. Na een koffiestop (traktatie Leo/ Grazie Mille) de Hochalpenstrasse op richting de gevreesde Grossglockner.

Groepje Dolomietjes bij de Pasterze gletsjer

De Oostenrijkers, die in het verleden toch al wat foutjes gemaakt, trakteerden ons daar op een tol van 23 euro! En dat terwijl we ook al een vignet hadden moeten kopen.

De Grossglockner is indrukwekkend. Honderden zo niet duizenden motards en automobilisten deden wat wij ook deden. Een ware kermis in een woestijnachtig landschap. Door

alle bochten heen bedacht ik: dat elke dag: 23 euro (auto's 33) maal zoveel daar kunnen die Oostenrijkers alle arme Eurolanden mee helpen. Hoeven wij dat niet te doen, arme sloebers op motoren.

Van de Grossglockner via Zell am See/ St. Johann i. Tirol en een stukje Autobahn op naar de laatste stop in Kipfingen. Weer een prima onderkomen. Voortreffelijke Zwiebelrostbraten met Bratkartoffeln, Weissbier en rode wijn en een kort bezoek aan het lokale JohannisFest naar bed. Voor de broodnodige rust, want de laatste etappe was 706 km scheuren over de A9/ A3 via Würzburg/ Frankfurt/ Köln/ Oberhausen naar de vaderlandse grens. Veel zijwind, af en toe een buitje en dat na een week super weer.

Conclusie: Super week, leuke club. Volgend jaar weer iets.
Dank aan Leo, Luuk en Peter voor de puike organisatie.

Overal in Italië zie je borden met daarop: Vivi la Vita, geniet van het leven. Dus: VIVI LA VITA!!!!!!!!!!

Evert

Dolomieten - schitterende uitzichten en mooie passen